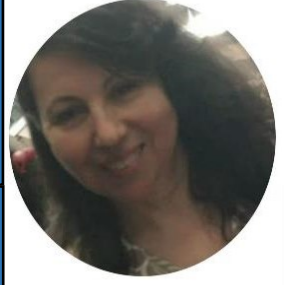

HEPİMİZ

AYTEN ÇELEBİ

Hepimiz

gidiyoruz eğreti
akşamların duldasında
serpelenerek
kimimiz ateşten un toplar
kimimiz gökten bulut
hep aynı türküyü söyleriz
ertele
ertelenerek
mutluluk adında bir şeyin

Yollar

içimde yollar
içimde yolculuklar
bir garip hasrete uzar
boş kovan misali bedenim
dökülmüş yollara
dökülmüş kalbim
gözlerim
gittikçe geride kalır kıvrımlar

şu dağlar sevdiklerimdi yüce
bozkırlar susuzluğum
vadilerde yarattım kendimi
ben bu vadilerde
ne pınarlar buldum
bir göle turna düştü de
vuruldu çocukluğum
çocukluğumdan geçişlerde ah ne çok
ne çok kayboldum

o istasyonda benim de durduğum
gidenler ne kaybetti
gelenler neler buldu
kimi aşka çevirdi bu yolculuğu
kimi sırtını döndü aya
acıyla gülüyle
ne trenler girdi gara

bu yeni bu son kavşakta
cennetine sığınır ihtiyar
yer bulup binen bahtiyar
yol bitip inen bahtiyar
oysaki yollar
bir uzun bir ince
bir sonsuz yalnızlığa koşarlar

Ne İster

gün battı
aheste güller gibi
süzüldü ufuktan öteye
yalnızlık
sırnaşık dilenci kılığında
siyah elbiseleriyle
girdi geceye
dağı var
bozkırı var
çölü var
çıkıp ta yücelerden
gözlerime dökülen
ırmaklar var
ömrümce akşamları bir de
dili yok ama

Gezer

bir tatlı hayal
gözümde gezer
çocuk masumluğuyla
işlenmiş
ne günahın
ne de sevabın içinde
insanca yalnız
insanca gezer
insanca gözlerinde hayalim

İki Kadın

gülen gözlerinde
af izleri belirirdi sık sık
ellerinde
yumuşak nasırlı ellerinde
dost sıcaklığı ve şefkat
ayaklarının üstünde
dik
ayaklarının üstünde şimşek
soytarı kadın sokağından geçmezsek
kat kat kadın çıkardı
bu taraftan
bölüne bölünerek
boynunda elmas gerdanlık
elinde pırlanta köprü
sırtında astragan kürkü
yüzünde hesaplı gülücük
bölünemezdi ki
her şey mükemmeldi de
içinde kadın yoktu
bir tek